

Sborové noviny

listopad 2016

**Já jsem dobrý pastýř;
znám své ovce
a ony znají mne.**

Jan 10:14

- **Úvodník: Hledají se duchovní otcové a matky**
- **Zamyšlení: Vrozený lidský individualismus bývá problémem ve službě**
- **Přednáška o české národní identitě**
- **Svědectví: Jak jsem se stala součástí desetičlenné rodiny**
- **Narozeniny a oznámení**

Milý bratři a milé sestry,

možná si řeknete, že jsem v názvu úvodu udělal chybu. V životě se přece nehledají otcové a matky. Těmi se jednoduše stáváme, když se nám narodí děti. Ano, je to tak ve většině rodin. Přesto se v naší společnosti ocitnou některé děti bez rodičů (např. sirotci) a tak se pro ně hledají náhradní rodiče. Mohou být adoptivní nebo pěstouni. Ať jedni nebo druhí se snaží v životě děti plnit roli, která je běžná pro biologické rodiče. Vytváří pro děti láskyplný domov, vychovávají je, povzbuzují a jsou jim v životě oporou. Proč o tom píší? V naší církvi mají mnozí bohaté zkušenosti s náhradní rodinou péči. Ve sborech jsou náhradní rodiče, pěstouni a také svou činnost rozvíjí Filadelfie, která se zaměřuje na pomoc potřebným dětem. Mohli bychom zvolat: „Chvála Pánu, mnozí rodiče se našli.“ Díky Bohu za všechny tyto manželské páry a jednotlivce, kteří pomáhají dětem.

Co však naše duchovní rodičovství? Přemýšlejme nad touto rolí. Apoštol Pavel se pokládal za duchovního otce mnohých – *I kdybyste měli tisíce vychovatelů v Kristu, otců mnoho nemáte, neboť v Kristu Ježíši jsem vás já přivedl k životu skrze evangelium. 1. Kor. 4,15.* Mnozí z nás si jistě vzpomeneme na ty, kteří nám v počátcích pomáhali na cestě za Pánem. Vedli nás, vyučovali, povzbuzovali a modlili se za náš duchovní růst. S odstupem času o nich mluvíme jako o svých duchovních rodičích. Na tom není nic špatného. Jan ve svém prvním listu oslovuje křesťany jako děti. *To to vám píšu, děti moje. 1 Janův 2:1.* Jan se díval na své učedníky jako na své děti a rozuměl své roli duchovního otce. Apoštol Pavel smýšlel obdobně – *Mé děti, které opět v bolestech rodím, dokud ve vás nebude zformován Kristus; Gal. 4,19.*

Není pro mě snadné sledovat odchod mnohých zbožných bratrů a sester na věčnost. Mezi nimi nám odchází i ti, kteří se stali pro jiné vskutku duchovními rodiči. Budou nám scházet a budeme vzpomínat. Zůstává však jedna velká otázka: „Kdo nastoupí na jejich místo? Kdo bude duchovním otcem a matkou další generaci? “

Věřím, že Bůh hledá ty, které si může připravit a použít. Prorok Ezechiel nám popisuje, jak Bůh jednou hledal muže. *Hledal jsem mezi nimi muže, který by zazdíval zeď a postavil se v trhlině před mou tvář za tuto zemi, abych ji neuvrhl do zkázy, ale nenašel jsem. Ezechiel 22,30.* Nemusíme vést za Kristem stovky lidí, ale co třeba alespoň jednoho? Pavel měl mezi svými spolupracovníky nádherný manželský pár, Akvilu a Priscillu, který nám může být příkladem. Potkali zbožného Žida Apolla, který neznal ještě celé evangelium. Pozvali jej k sobě domů a věnovali se mu. Vyučovali ho Boží cestě a stali se mu průvodci. *Mezitím přišel do Efezu Žid jménem Apollos, původem z Alexandrie, muž vzdělaný a výmluvný, který dovedl přesvědčivě vykládat svaté Písmo. Byl už poučen o cestě Páně, mluvil s velikým nadšením a učil přesně o Ježíšovi, ale znal jenom křest Janův. Začal neohroženě vystupovat v synagóze. Když ho uslyšeli Priscilla a Akvila, vzali ho k sobě a ještě důkladněji mu vyložili Boží cestu. Skutky 18,24-26.*

Líbí se mi tento biblický obraz duchovního vztahu otec – syn, matka – dcera. Vidím všude kolem sebe, že vlastní rodiče mají daleko větší trpělivost se svými dětmi než s cizími, ať jde o výchovu nebo o předávání životních zkušeností. Láska, pocit zodpovědnosti, ochota chránit, to vše jsou vlastnosti, které jsou k vlastním dětem velmi silné. *Jako se nad syny **slitovává otec, slitovává se** Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí. Žalm 103, 13.* Nepoprosíme našeho nebeského Otce, ať z nás učiní pomocníky pro druhé? Kdo jiný pomůže novým a slabým křesťanům poznat lépe nebeského Otce než ti, kteří Jej znají? Kdo bude vyhlížet návrat ztracených synů a dcer? K této službě nás chce Bůh zmocnit. O Letnicích seslaný Duch svatý nám zjevuje nebeského Otce a uvádí nás do našeho synovství. Proto je nazván Duchem synovství. Necháme-li se vést tímto Božím Duchem, nebude pro nás těžké někomu sloužit.

Modleme se: „Pane, pomoz mi duchovně růst, ať mohu sloužit druhým.“

VROZENÝ LIDSKÝ INDIVIDUALISMUS BÝVÁ PROBLÉMEM VE SLUŽBĚ

zamyšlení

Ráda bych se s Vámi podělila o krátké zamyšlení nad tématem Individualismus ve službě. Toto téma se týká ryze fungování jednotlivce v rámci služby v církvi. Věřím, že jako tělo Kristovo směřujeme k tomu, abychom každý jeden jako Jeho úd plnili službu, kterou máme, a zároveň jsme součástí něčeho společného a velkého.

Individualismus (z lat. in-dividuus, nedělitelný, a individuum, jednotlivec) je morální, politický nebo společenský názor a postoj, který na první místo klade jedince, jeho nezávislost a soběstačnost. Svobodu obvykle chápe jako co nejmenší omezování druhými a společností. Pojem individualismus je takto vysvětlen v mnohých slovnících.

Ve službě v rámci církve nám však přemrštěný individualismus může dělat problém. Ve škole jsme se učili, že jsme svobodnými občany naší země. V zákoně najdeme tuto definici také. V dnešní době však najdeme také termíny jako: Registrované partnerství a s tím spojená práva pro daný pár. Individualismus a svoboda nás obklopuje všude.

Pokud však stojíme ve službě jako ti, kteří inklinují k přesměrování individualismu, svobodě, našemu žánru či stylu, k samorůstu, můžeme mít problém. Jako tělo Kristovo potřebujeme být spolu a spolupracovat. Už jen myšlenka na to, že můj bratr oko je nepotřebný, udělá nepořádek ve fungování služby jako celku. Mnohé věci si jako lidé neříkáme, ale myslíme si je. Pokud se setkáváme s postojem, že některé služby nebo modlitby nenavštívím, nebo se jich nebudu účastnit jen proto, že zde není přítomen pastor nebo můj oblíbený starší, stávám se otrokem individualismu, kdy se spoléhám jen na dané jedince a ne na Boha. V církvi také můžeme vidět nezdravý postoj: „Tak počkáme, jak se těm mladým služba vyvede a pak uvidíme, zda to bylo z Boha...“ – pokud se jedná o službu, která byla potvrzena sborem – nejedná se pak o službu daných mladých, ale i o tvou službu. Zde můžeme zahrnout např. společné modlitby nebo jiná pravidelná setkávání. I toto je individualizace a upřený pohled na jedince.

V těle věci fungují ve vzájemné závislosti. Abych mohla zvednout ruku, musí se zapnout nerv pro daný pohyb, který vyšle signál do mozku. Ruka si může bez zdravého nervu jen zoufat, protože se nepohne. Mozek naopak může přemýšlet o zvednutí ruky, pokud však ruka není součástí těla – nezvedne se. Co tím tedy chci naznačit a říci? Jen tolik, že je Vás třeba tam, kde máte stát. V našem sboru existují služby, kde chybí posila – už jen společné modlitby její prázdnotou. Nemylme se prosím, že vše zvládnou zaměstnanci sboru. Oni i my ostatní jsme totiž zaměstnanci nebeského království.

Potřebujeme se navzájem. Potřebujeme být spolu, společně se modlit, společně chválit Pána, společně hledat, společně usilovat, společně sloužit, a to nejen v neděli dopoledne.

Požehnané dny.

Věrka Adamusová (Zdroj: achavirov.cz)

PŘEDNÁŠKA O ČESKÉ NÁRODNÍ IDENTITĚ

V úterý 11. října jsme měli možnost si v našem sboru poslechnout a prožít jedinečnou přednášku „O české národní identitě z pohledu reformace“. Přednášel David Rafael, který se tímto tématem zabývá dlouhé roky a je na něm vidět, že tím i dost žije.

Za všechny zúčastněné musím říct, že to bylo opravdu skvělé a „výživné“ nejen z historického hlediska, ale hlavně z toho duchovního. Všichni jsme si mohli uvědomit, jak velké duchovní dědictví na našem národě spočívá a jaké osobnosti se na tom podílely. Dozvěděli jsme se i mnohé souvislosti událostí a osobností od Jana Husa po Moravské bratry, které jen tak ze školní výuky či všeobecných znalostí nelze znát. Ale jistě nás nejvíce oslovily úžasné věci, které Bůh tehdy v českém národě konal, jak se víra rychle šířila mezi všechny lidi, a to ve velké míře i mezi ty vysoko postavené. Zasáhla nás tehdejší odvaha a oddanost lidí, kteří šli věrně za Bohem a byli poslušni jeho příkázání a vedení. Po bitvě na Bílé hoře však toto požehnání a pomazání skončilo a je teď na nás na tento duchovní odkaz navázat a pokračovat dále.

Všem doporučuji si tuto přednášku poslechnout na sborových stránkách.

Tomáš Vít

Od mala do svých čtyř let jsem vyrůstala v Mosteckém Dětském domově. Tady mě jednou díky reportáži České televize zahlédli manželé Ivo a Daniela Sysalovi. A tak si mě vzali jako druhé dítě do pěstounské péče - pak následovalo postupně ještě šest dalších dětí, takže nás nakonec bylo deset. Část mého dětství jsme bydleli v Kolíně. Po nějaké době jsme se ale přestěhovali do Frýdku – Místku, odkud pocházela moje maminka.

Rodiče byli jistou dobu svědky Jehovovými, ale po čase od nich odešli a začali navštěvovat Apoštolskou církev ve Frýdku – Místku, tady jsem se taky poprvé dozvěděla o Pánu Ježíši a nechala se zde časem pokřtít. Uplynulo ale několik let a z jistých důvodů jsme z apoštolské církve odešli. Maminka začala navštěvovat s několika dětmi Evangelický kostel ve Frýdku a taťka začal navštěvovat Apoštolskou církev v Oldřichovicích, kde také našel práci.

Po čase jsme se přestěhovali z Frýdku do Janovic, kde taťka zrekonstruoval krásný domeček a tam jsme bydleli až do prosince 2014.

Mé studium pokračovalo po základní škole na střední, kde jsem si zvolila učební obor cukrářka, ten jsem zdárně dokončila, ale protože jsem chtěla mít i maturitní vysvědčení, vydala jsem se ještě na dva roky studovat nástavbu v oboru účetnictví. Zde jsem také šťastně odmaturovala a měla tak za sebou zásadní krok v životě, kterého jsem se tolik bála.

Mé dětství bylo pestré. V době, kdy jsme bydleli v Janovicích, založil taťka Vodácký oddíl Plaváček, kde jsem velkou část svého dětství prožila, prvně jako člen, později jako vedoucí. Patří pod Royal Rangers ve Frýdku – Místku. Děti se zde dozvědí o Pánu Ježíši, taky se učí uzly, základní dovednosti s mapou a kompasem a jelikož je to vodácký oddíl, tak se na tábory jezdí na přehrady či řeky. Hrála jsem také na zobcovou altovou a příčnou flétnu a klavír. A osm let jsem závodně tancovala latinoamerické tance.

Jako velká jsem začala navštěvovat akce Royalu, jako například Royal Fest. A jeden z nich se mi stal osudným, jelikož jsem se zde poznala s Danem Kožinou a po přibližně dvou letech jsme se vzali. A já opustila svou velkou rodinu, své místo, kde jsem vyrůstala a přestěhovala se do Karviné.

Když nad tím teď přemýšlím, tak jsem své biologické matce vlastně vděčná, že mě do dětského domova dala. Mohla jsem se dostat do velké křesťanské rodiny, šťastně se vdát za věřícího muže a mohla jsem najít nový sbor a díky tomu teď mohu být tady s vámi a dokonce zde i pracovat.

Dáša Kožinová

VELKÝ SVĚT, VELKÁ HOLKA

HOSTEM BUDE GABI REINAS Z KANADY

12. 11. 2016 v 15:00

V MODLITEBNĚ AC HAVÍŘOV
SELSKÁ 29

BŮH NÁS VYZÝVÁ, ABYCHOM STÁLE ROSTLY VE VÍŘĚ,
ROZVÍJELY SVOU SCHOPNOST MILOVAT A ROZVÍJELY SFÉRU SVÉHO VLIVU.
POKUD CHCEME OVLIVNIT SVĚT KOLEM NÁS, NEMŮŽEME USTUPOVAT.
I KDYŽ PŘED NÁMI STOJÍ VÝZVA, MŮŽEME SE NA ZÁKLADĚ ZNALOSTI BOŽÍHO
SLOVA A SVÝCH ZKUŠENOSTÍ SVĚTU POSTAVIT TVÁŘÍ V TVÁŘ JAKO ZRALÉ OSOBY.
PROZKOU MÁME VÝZNAM SLOVA ZRALOST A ZPŮSOB, JAK PŘEKONAT PŘEKÁŽKY,
KTERÉ NÁM BRÁNÍ JÍT VPŘED.

TĚŠÍME SE NA VÁS!
V PRŮBĚHU BUDE SBÍRKA NA POKRYTÍ NÁKLADŮ KONFERENCE.

**Sborové
noviny**

číslo 11, ročník 23

SbN vycházejí jako měsíčník pro potřebu AC v Karviné a jsou distribuovány zdarma. Jakékoliv příspěvky vždy vítáme! Články, recenze, slovo povzbuzení a jiné můžete předávat osobně v kanceláři sboru anebo zasílat na uvedené adresy. Na schválení vyučujících příspěvků mají vyhrazené právo starší sboru a pastor.

Uzávěrka příjmu příspěvků do dalšího čísla SbN: **23. 11. 2016**

Apoštolská církev, Za Panelárnou 2481/2, 735 06 Karviná 6, č. tel.: +420 596 318 745
e-mail: ackarvina@volny.cz, web: www.ackarvina.cz, č. účtu 2200929323/2017